

[Undervisningsministeren.]

spørgsmålet, som også har været fremme i sommerens debat, om der ikke blandt de pædagogiske specialer burde være et speciale, jeg havde nær sagt for det bare mellemstykke; når vi nu har taget de yngste trin og de ældste trin — det ærede medlem må ikke tage mig det ildt op, når jeg siger, at så er det jo ikke så svært at trække fra i begge ender, og så bliver der altså det stykke tilbage. Men rent sagligt og pædagogisk er det måske rigtigt, at vi får nogle glemte år, hvis ikke vi også sørger for en specialuddannelse dér, og det er en ting, som jeg håber udvalget vil drøfte, og som jeg selvfølgelig meget gerne vil være med til en drøftelse af.

Der var en betegnelse, der gik som et trylleord igennem nogenlunde samtlige indlæg — det ærede medlem hr. Dupont var inde på det, og det samme gjaldt de ærede medlemmer hr. Poul Hartling, hr. Edv. Jensen, hr. Helveg Petersen og nu til sidst hr. Lembourn — det var de „musiske fag“. Man må jo sige, at man bliver næsten betænkelig, når de i den grad har fået vinden i ryggen, som de fik i dag. Men jeg vil gerne sige, som jeg sagde det allerede i foråret, at jeg synes, det er helt afgørende rigtigt, at de får en god placering i læreruddannelsen, for ellers kan vi ikke forvente, at de får det i skolen. Og jeg vil til enhver tid gerne være med til at synge lovsangen om, skal vi sige de nyttige fags — det, vi normalt kalder de nyttige fags — ganske overmåde store nytte i et samfund, der ser ud, som det moderne samfund ser ud. Der skal altså ingen uenighed være om det, og skulle man i udvalget kunne samle sig om et forslag i retning af det, som det ærede medlem hr. Dupont med profetisk fremsyn nævnte vil komme til at stå i næste nummer af Pædagogisk Tidsskrift fra rektor Gro-Nielsen om musiske aktiviteter som linjefag, så ser det måske vejen ud. Men jeg synes nok, vi eller man bør drøfte i udvalget — jeg håber også, jeg bliver inviteret med til lidt af det — hvordan vi kan give de musiske fag denne stærkere placering.

Og jeg kan jo ikke sige andet, end at når jeg tænker på, hvordan man somme tider har drøftet netop disse fag, når vi talte om aftenskoleloven, og når jeg i denne tid er ved at forberede det forslag herom, der skal til behandling næste vinter, så glæder jeg mig til den milde vind, der også må formodes at blæse mod de musiske fag i aftenskolen, i aftenhøjskolen, hvor de somme tider har været ude i kuling; jeg kan forstå, stormen er afblæst, og jeg glæder mig på forhånd til at konstatere det, når det forslag kommer her i tinget til næste vinter.

Jeg vil i øvrigt gerne sige i denne sammenhæng, at det er jo ikke alene de musiske fag, der skaber den atmosfære i skolen, som flere har været inde på; jeg kan nævne — ikke som noget, der kan bære ret meget, for det er meget spinkelt endnu — at vi for nogle dage siden i ministeriet havde en drøftelse om: hvad kan vi gøre for på den ene eller anden måde at skaffe mere kunst ind i skolen? Jeg tænker på væggene, jeg tænker på miljøet; jeg tror, alle, der jævnlig kommer i danske skoler, vil give mig ret i, at lige så smukt udstyret, som nogle af dem er, skal vi sige lige så mindre smukt udstyret er andre af dem. Nogle steder har man ikke rigtig sans for det, nogle steder har man ikke rigtig penge til det; der er mange grunde for, at det er, som det er, og jeg er da helt klar over, at det ikke er en opgave, vi kan sidde og løse — og det skal vi heller ikke — fra Frederiksholms Kanal; vi kan heller ikke gøre det økonomisk, og det ville også være forkert, når vi har en kommunal skole. Men det er da givet, at der ligger et problem, som vi måske på en eller anden måde i al beskedenhed kunne være med til at løse, og vi er altså ved at kigge lidt på det. Jeg nævner det, fordi jeg synes, at når det musiske indslag har den, om jeg så må sige, opbakning, det har haft i dag, så er det rigtigt også at nævne denne anden side, som jo bare er en del af det samme problem.

Det ærede medlem hr. Dupont var inde på, om man ikke af hensyn til kontinuiteten